บทที่ 30
วิทยาศาสตร์กับการขนส่งทั่วไป

30.1 การขนส่ง (Transportation)

ในยุคดึกดำบรรพ์นั้น การติดต่อระหว่างมนุษย์ในโลกนี้เป็นไปอย่างเชื่องช้า ครั้นเมื่อโลกเจริญขึ้น จำนวนประชาชนพลเมืองก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ บ้างก็อยู่ในแถบใกล้เคียงถิ่นเดียวกัน บ้างก็อยู่ห่างไกลออกไป ในตอนนี้จึงเริ่มมีการไปมาหาสู่ระหว่างกันบ่อยเข้า และมักจะมีการไปมาหากันก็ในท้องถิ่นไม่ไกลจากกันมากนักคือระยะห่างกันพอที่จะไม่แย่งการทำมาหากินกันเท่านั้น

ต่อมาในยุคไบเบิล (Bible) นั้น นับกันว่าเป็นครั้งแรกที่ปรากฏเป็นหลักฐานอ้างอิงได้ว่า โนอาห์ (Noah) ได้สร้างเรือขนาดใหญ่เพื่อหนีน้ำท่วมใหญ่ ได้บรรทุกบรรดาสิงสาราสัตว์ทั้งปวงที่ปรากฏอยู่ในโลกขณะนั้นไว้อย่างละคู่ในคราวน้ำท่วมใหญ่นั้น เรื่องราวของเรือโนอาห์นั้น บรรดาประชาชนคริสเตียนและอิสลามมีความเห็นพ้องต้องกัน และต่อมาเมื่อน้ำลดแห้งแล้วเรือโนอาห์นี้ได้ลอยไปติดอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ายอดเขาอาราราต (Arrarat) ในประเทศตุรกี ซึ่งในเรื่องนี้มีหลักฐานยืนยัน โดยมีการถ่ายรูปทางอากาศเห็นซากเรือลำนี้แล้วมายืนยัน พร้อมทั้งใช้วิธีพิสูจน์อายุขัยของไม้ซึ่งทำเรือโนอาห์โดยถูกต้องโดยใช้วิธี Libb'ys radio—method เพื่อหา The age ของ Dead wood.

ในยุคก่อนคริสต์กาล (Before Christ) *การขนส่งนั้นเริ่มแรกกันโดยการขนส่งทางบกก่อน* ที่มีหลักฐานพยิงพยานอ้างอิงในเรื่องนี้ก็คือในการสร้างพระเจดีย์พีระมิดโบราณในประเทศอียิปต์ ซึ่งในบริเวณที่สร้างพีระมิดนี้ ไม่มีแหล่งหินที่ใช้ในการก่อสร้างนี้เลย มีแต่ทรายทั้งนั้น ดังนั้นจึงต้องไปขนเอาหินสำหรับการก่อสร้างนี้มาจากสถานที่ไกลจากแหล่งสร้างพระเจดีย์มากอาศัยหลักวิทยาศาสตร์โดยใช้กลิ้งมาบนเสาไม้กลม ๆ เท่านั้น (ด้วยนี่ที่เป็นเครื่องผ่อนแรงชนิดแรกชนิดหนึ่งที่ใช้กันตั้งแต่ยุคประเทศไอยคุปต์และประเทศจีน) เป็นที่น่าสังเกตว่า เครื่องผ่อนแรงชนิดกงล้อใหญ่ ๆ ที่จะรับน้ำหนักของวัตถุขนาดหลาย ๆ ตันนั้นในยุคนี้ยังไม่มีใครประดิษฐ์ขึ้นใช้ มีแต่เพียงกงล้อ (Wheel) เบา ๆ ซึ่งใช้สำหรับรถศึก (Chariot) ซึ่งใช้ม้าลากเท่านั้น (ใน

ยุคโรมัน) ดังนั้นจึงเข้าใจกันว่า "เลื่อน" เห็นจะเป็นเครื่องผ่อนแรงซึ่งใช้ในการขนส่งของมนุษย์เป็นเครื่องแรกในโลก ที่มนุษย์ใช้สายโซ่และรนลวดขนาดใหญ่สำหรับใช้ทอดสมอจอดเรือตรวจกลางทะเลลึก มีเครื่องเก็บตัวอย่างดินใต้ทะเล (Snapper) อวนลาก (trawler) แบบต่าง ๆ เป็นเครื่องแรกในโลก ที่มนุษย์ใช้ในการขนย้ายของ ปรากฏว่าในแ บโลกซึ่งยังเป็นที่ป่าเถื่อนอยู่ก็ยังใช้เลื่อนอยู่ดังเช่นในภาคเหนือ ๆ ของประเทศไทยหรือในประเทศตามขั้วโลกเหนือ เช่น พวกเอสกิโมซึ่งใช้เลื่อนน้ำแข็ง เพราะผิวพื้นเป็นน้ำแข็งเหมาะต่อการใช้เลื่อน มีการเสียดทาน (Friction) น้อย ส่วนในประเทศที่มีป่า พื้นแผ่นดินขรุขระ เราไม่ใช้เลื่อนน้ำแข็ง เราใช้เลื่อนที่มีสัตว์ เช่น ควาย วัว สุนัข ลากไปตามพื้นดิน เพื่อขนอาหารเช่นข้าว ฟาง วัตถุจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เกวียนหรือรถมีล้อนั้นเกิดขึ้นทีหลังเลื่อน เกิดในยุคที่มนุษย์สู่สภาวะเข้ายุคเจริญแล้ว แต่ก็ยังคงอยู่ในยุคประวัติศาสตร์อยู่ ยังไม่ทราบว่าเกวียนอันแรกและเครื่องผ่อนแรงซึ่งเป็นล้อหรือกงล้อนี้ เริ่มกันเมื่อไรแน่ (ถ้าจะให้ทราบให้แน่ชัดจริง ๆ ก็คงจะต้องใช้วิธีของ Dr. Libby เพื่อใช้อ่านถึงอายุของไม้ซึ่งเรามาใช้ทำกงล้อดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น) พอมนุษย์รู้จักเกวียนก็เป็นเรื่องที่บ่งชัดแน่นอนว่า มนุษย์คงจะเริ่มเลี้ยงสัตว์ในบ้านในตำบลที่มนุษย์อาศัยแล้ว คงจะมีการจับเอาม้าป่า วัวป่า สัตว์ป่ามาเลี้ยงดู เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ ในทางลากในทางดึง ในทางเข็น ในทางยก และใช้เป็นอาหารไปด้วย จะต้องมีการเลี้ยงและฝึกสัตว์ป่า เช่น ฝึก วัว ม้า ควาย และช้าง ส่วนในเรื่องช้างนี้ ปรากฏในประวัติศาสตร์หลายตอนว่าได้เคยใช้เป็นพาหนะขับขี่ ใช้ในการลาก ดึง เข็น และยก ดังเช่นในประวัติศาสตร์ก็ได้ปรากฏว่า จอมทัพฮานนิบาล (Hannibal) เคยกรีฑาทัพช้างจากทวีปอัฟริกาข้ามภูเขาแอลป์ (Alps) ในยุโรปในการสงครามประชิดมาแล้ว แม้แต่ในประเทศจีนตอนเหนือ ๆ ซึ่งหนาว ไม่ปรากฏว่าไม่ใช่ภูมิประเทศที่มีช้างเกิดขึ้นก็ตาม ประชาชนในจีนเหนือยังคงคิดว่าช้างมีส่วนสำคัญมากในการขนส่งโดยจะเห็นจากรูปปั้นช้างในท่าต่าง ๆ นานามากมายเรียงรายอยู่ทั้งสองข้างทาง ที่เป็นถนนไปสู่ที่ฝังศพใหญ่ของช้างนอกกรุงปักกิ่ง เป็นสถานที่โบราณเก่าแก่ แต่ก็ยังคงเก็บไว้เป็นอนุสาวรีย์จวบจนปัจจุบันนี้ แม้ในถิ่นกันดารในปัจจุบันนี้ ในดินแดนที่มีป่าสูงรกชัฏ รถราร ถแทรกเตอร์ไปไม่ถึง แรงของช้างก็ยังใช้เป็นประโยชน์มาก เช่น การงัดซุง ขนซุง จากป่ารกลงมาทางลำธาร แม้แต่ทางลำเลียงของประเทศลาวและเวียดนาม ก็ยังใช้ช้างเป็นพาหนะลำเลียงของเป็นระยะทางไกล ๆ ได้จนกระทั่งยุคปัจจุบันนี้

ต่อมาในยุคก่อนคริสต์กาล (Before Christ) *การขนส่งก็เริ่มทำกันในทางน้ำ* มนุษย์มีความจำเป็นที่ไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน มีการลำเลียงของขนส่งข้ามลำธาร แม่น้ำ คลอง และ

ทะเลทราย จึงเริ่มเลียนแบบธรรมชาติขึ้นโดยใช้สิ่งที่ลอยน้ำ เช่นขอนไม้ ขอนมะพร้าว ผลมะพร้าว ในบางประเทศที่หาต้นไม้ ขอนไม้ยาก ก็ใช้หนังสัตว์มาเป่าลมเพื่อพยุงตัวไม่ให้จมน้ำ ข้ามลำน้ำลำธารไปได้โดยสะดวก ต่อมามนุษย์เริ่มฉลาดขึ้น ก็เริ่มขุดเรือจากซุงทั้งต้น ถ้าจะขนส่งของซึ่งเป็นจำนวนมาก ๆ ก็ใช้ไม้มาปะติดปะต่อเข้าเป็นแพใหญ่ ในถิ่นบางถิ่นอย่างประเทศไทยตอนเหนือ ๆ หรือตอนประเทศพม่า ลาว ยังมีการขนส่งโดยวิธีล่องแพลงมาตามตอนใต้ของประเทศ เป็นวิธีที่เราล่องแพไม้สัก ไม้ขอนและไม้ไผ่ ลงมาทางเมืองใต้

ในการขนส่งทางบกนั้น มีเรื่องที่น่ารู้อีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องของชนชาติที่เรียกกันว่า บัวร์ (Boer) ในประเทศอัฟริกา ซึ่งต้องทำการขนส่งโดยบรรทุกของหนัก ๆ ไปเป็นหนทางไกล ๆ ในครั้งนั้น พวกบัวร์ใช้เกวียนขนาดใหญ่ใช้วัวลากเป็นแถว เป็นกระบวนยาวนับเป็นร้อย ๆ ตัว วิธีเช่นนี้พวกขุดเหมืองใช้กันมากในครั้งเมื่อ 80 ถึง 90 ปีมาแล้ว ในทวีปอเมริกาก็ทำเช่นเดียวกัน ตามแบบเหมืองทะเลทรายแถบตะวันตกของอเมริกา ซึ่งเป็นผืนแผ่นดินที่ไม่มีผู้คนอยู่ เป็นที่ดินซึ่งเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างเต็มไปด้วยโจรก็กต่าง ๆ ในตอนนี้พอขุดแร่เงินแร่ทองมาได้เวลาจะเอาออกมาจากบ่อแร่ โดยมากมักจะถูกปล้นตีชิงเอาไปโดยพวกโจรก็กเหล่านี้ทุกครั้ง มีรอดจากการปล้นสะดมนั้นมีจำนวนน้อยมากเหลือเกิน ดังนั้นพวกเหมืองเหล่านี้จึงออกความคิดใหม่คือเขายังไม่ส่งแร่เงินเป็นก้อนเล็ก ๆ นั้นออกมาจากบ่อแร่ เขาต้องรวมเก็บแร่ก้อนและเล็ก ๆ นั้นเอามารวมกันโดยการหลอมให้เป็นก้อนใหญ่ ๆ มากก้อนเดียว แล้วบรรทุกเกวียนต่าง ใช้วัวหรือลาลากออกจากเหมืองแร่ที่เปลี่ยวนั้น ใช้วัวหรือลานับเป็นขบวนร้อย ๆ ตัวทีเดียว คราวนี้ถ้าถูกปล้นระหว่างทาง ผู้ที่ควบคุมขบวน (Caravan) นี้ก็ขึ้นม้าหนีไปเอาตัวรอด ปล่อยให้พวกโจรไปขนเอาแร่จากที่เกวียนเอง พวกโจรก็ไม่สามารถที่จะเอาแร่นี้ไปไหนได้ เพราะแร่เหล่านี้ถูกหลอมเป็นก้อนใหญ่และหนักมาก เอาขวานหรือมีดตัดกระหน่ำลงไปก็ไม่ขาด เลื่อยก็ไม่ไหว จะสุมไฟให้หลอมจนกระทั่งเป็นเม็ดเล็ก ๆ ก็ไม่มีฟืนและเชื้อเพลิงพอ พวกโจรจะอยู่นานก็ไม่ได้ เพราะกองทหารคุ้มกันเดินตรวจแถบนี้อยู่เสมอ ดังนั้นจะมาทันจับโจรเหล่านี้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการขนส่งทางบกเมื่อครั้ง 100 ปีมานี้ เต็มไปด้วยอุปสรรคต่าง ๆ นานาหลายชนิด

ครั้นประเทศต่าง ๆ ในทวีปยุโรปมีความเจริญขึ้นเป็นลำดับ เกวียนซึ่งใช้กันแพร่หลายเมื่อประมาณ 100 ปีนี้จึงได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้สะดวกยิ่งขึ้น เมื่อก่อนนี้ไปไหนก็ช้าอืดอาด เพราะมีน้ำหนักมาก ต้องต้านทานกับการเสียดทาน (Friction) เป็นอย่างมาก หันมาเปลี่ยนเป็นรถม้าอย่างเบา ๆ ล้อก็หมุนคล่อง ใช้แหนบสปริงกันสะเทือนเพื่อช่วยในการโยนตัวให้รู้สึกนั่งสบาย รถม้าขนาดมีตั้งแต่ขนาดเล็กนั่งได้สองคนและบรรทุกสิ่งของได้ไม่ค่อยมากนักขนาดมี

ใหญ่ขึ้น ๆ จนถึงรถม้าซึ่งวิ่งบรรทุกคนโดยสารระหว่างเมืองไกล ๆ ซึ่งเรียกกันว่าโคช (Coach) เป็นเก๋งนั่งได้ทั้งสองข้างในและข้างหน้า ข้าวเดียวกับคนขับ ตอนหลังเป็นเก้าอี้ต่อออกมาข้างนอกให้ผู้ชายนั่ง ส่วนผู้หญิงนั่งในเก๋งซึ่งมีประทุน รถม้าด่วนแบบนี้นำมาใช้การชุกมากระหว่างเมืองต่อเมือง ใช้กันทุกแคว้นทุกประเทศในทวีปยุโรป บางคนเรียกว่า Stage Coach ในประเทศอังกฤษได้ใช้ในการโดยสารและขนส่งระหว่างประเทศสก๊อตแลนด์ (Edinburgh) กับลอนดอน เรียกสายนี้ว่า White horse Express สถานีที่โคชออกในสายด่วนนี้เรียกว่า โรงแรมม้าขาว ออกตรงต่อเวลา 5.00 นาฬิกา ตรง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง กินเวลา 8 วัน ถ้าอากาศไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก "รถด่วนม้าขาว" สายนี้ใช้กันเรื่อยไปเป็นประจำ จนกระทั่งเกิดมีรถไฟมาแทน จึงได้เลิกล้มกันไปใช้รถไฟแทน

ในประเทศอเมริกาตอนนี้ก็มีสภาวะคล้ายกับอังกฤษและทวีปยุโรปเหมือนกันมี Stage Coach หลายสาย เพราะอาณาเขตก็พื้นแผ่นดินกว้างขวางใหญ่โต มีสายหนึ่งเรียกว่า "ม้าด่วน" หรือ "Wells Fargo" และสายที่เรียกกันว่า Pony Express ก็มีชื่อเสียงโด่งดังมากในขณะนี้ เป็นการขนส่งและโดยสารระหว่างเมืองใหญ่ ๆ ระหว่างทั้งสองฝั่งของทวีปอเมริกา คือฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก ใช้เวลาข้ามทวีปรวดเร็วขึ้นเป็นการขนส่งสื่อสารด้วยการส่งเป็นทอด ๆ ติดต่อกัน ในตอนนี้ถ้าหากว่าใช้การติดต่อทางเรือจากฝั่งตะวันตกมาสู่ตะวันออกโดยทางเรือใบแล้ว จะเสียเวลาต้องอ้อมตอนใต้ของทวีปอเมริกา คือ แหลมฮอร์น Cape Horn ย้อนขึ้นมาถึง San Francisco ซึ่งต่อมาก็ได้ย่นเวลาเป็นอันมากโดยการขุดคลองปานามา (Panama Canal) บริษัท Wells Fargo เป็นบริษัทที่ไว้เนื้อเชื่อใจมากในครั้งนั้นและรับจ้างขนทั้งเงินทองและสินค้าและมีการคุ้มกันไปด้วยอย่างปลอดภัย บริษัทขนส่งและโดยสารทางม้า (Stage Coach) ในประเทศอเมริกาเพิ่งจะเลิกล้มไปในเมื่อรถไฟเข้ามาแทนที่ การวางรางรถไฟเชื่อมติดทั้งสองฝั่ง (ตะวันออกและตะวันตกของประเทศอเมริกา) ก็สำเร็จเมื่อไม่นานมานี้เอง

ต่อมาก็มีการเริ่มคิดการเดินทางไปทางอากาศ มนุษย์เฝ้ามองดูอย่างใกล้ชิดถึงการบินของนกมาเป็นเวลานานหนักหนาแล้วใช้ความรู้ในวิชาดาราศาสตร์ (Astronomy) มาช่วยในการเดินเรือ ครั้งแรก ๆ ในประวัติศาสตร์ได้พบแล้วว่ามีการเดินเรือจากประเทศเปอร์เซียล่องไปค้าขาย แลกสินค้ากับประชาชนซึ่งมาติดกับฝั่งอัฟริกาตะวันออกเป็นประจำทุก ๆ ปี ประชาชนอาหรับในยุคโบราณนี้เอง เป็นชนชาติแรกที่ได้สร้างเครื่องมือสำหรับการเดินเรือที่เรียกกันตั้งแต่ครั้งนั้นว่า อาสตราโลบ (Astralobe) เครื่องมือโบราณอันนี้ใช้เป็นเครื่องบอกทิศทางตำแหน่งของเรือได้อย่างแม่นยำโดยการวัดแดด และวัดตำแหน่งของดาวต่าง ๆ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งโดยดูตำแหน่ง ดาวเหนือ (Northern Star) เครื่องมือใช้สำหรับเดินเรือสมัยใหม่ในปัจจุบันนี้ที่เรียกกันว่า เซกแตนต์ (Sextant) ก็เป็นเครื่องมือซึ่งดัดแปลงมาจาก Astralobe นี้เอง ในสมัยโบราณนี้ใช้เดินทางบนเรือใบเป็นพื้น นักเดินเรือจึงต้องเข้าใจถึงทิศทางของลมต่าง ๆ เช่น ลมบก ลมทะเล และ Trade Wind ซึ่งพัดเป็นหน้า ๆ ไป

การเดินทางไประยะไกลเพื่อค้าขายในสมัยโบราณนั้น ปรากฏในบันทึกในประวัติศาสตร์ที่รู้จักกันแพร่หลายมากมายนั่นก็คือ การเดินทางของมาร์โคโปโล (Marcopolo) เดินทางโดยใช้คาราวาน (caravan) จากยุโรปไปเมืองจีนเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้าพาณิชย์กับชาวจีน การเดินทางครั้งนั้นเส้นทางคาราวานเต็มไปด้วยทุรกันดาร ผ่านเทือกเขาสูง ทะเลทรายอันร้อนระอุ และมีระยะทางไกลอย่างเหลือล้น หนทางนี้เรียกกันว่า Carthage Trade Route ซึ่งใช้กันมากแต่ครั้งโน้น ใช้ม้า ลา ต่างเป็นพาหนะขับขี่และขนส่ง บางทีใช้ล่อ และอูฐ และแยก (Yak) เป็นสัตว์ที่ชำนาญในการเดินทางระหว่างเขาและทะเลทรายยิ่งนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทางเดินข้ามประเทศธิเบต และข้ามภูเขาหิมาลัยซึ่งเป็นตอนใต้ ๆ ของประเทศจีน ในสมัยนั้นผู้คนยังไม่รู้จักประเทศจีนเลย จึงรู้สึกตื่นเต้นกันทั้งทวีปยุโรป

30.2 การขนส่งทางอากาศ

มนุษย์ตั้งแต่ครั้งโบราณมาแล้ว ได้พยายามเฝ้าดูการบินของนกต่าง ๆ มานานหนักหนาแล้ว มนุษย์ก็มีความคิด ความใฝ่ฝันทะเยอทะยานเป็นอย่างยิ่งที่จะบินให้ได้เหมือนนก ดังจะได้เห็นและอ่านในประวัติต่าง ๆ ว่า ตลอดเวลายุคประวัติศาสตร์ได้ภาพเรื่องราวที่มนุษย์พยายามกันอย่างยิ่งที่จะบินให้ได้ ทั้งในนิยายปรำปราและเรื่องซึ่งบันทึกไว้ก็มีเช่น ท่านอีคารุส (Ecarus) และท่านลีโอนาร์โดดาวินชี (Leonardo da Vanci) เป็นต้น แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จนัก บางท่านก็ได้รับอุบัติเหตุแขนขาหักพิการไปก็มี ในขณะที่กำลังทดลองบินอย่างนกข้ามลำแม่น้ำเซนในกรุงปารีส การกระทำทดลองกันอย่างจริงจังและมีการวิทยาศาสตร์เข้าไปพัวพันอยู่บ้างเกิดขึ้นเมื่อประมาณราว ๆ 60 ปีมานี้เอง มีพี่น้องไรต์ (Wright Brothers) สองคนได้คิดเครื่องบินติดปีกใช้เครื่องยนต์ขึ้นเป็นครั้งแรก ใช้ในการเหาะสำเร็จ และได้กระทำการทดลองกันจริง ๆ ในประเทศอเมริกา โดยใช้บินไปได้ไกลเพียงประมาณหนึ่งร้อยฟุตเท่านั้น แต่ในปัจจุบันนี้เครื่องบินไอพ่นสามารถจะบินได้ไปไกล ๆ มาก เช่นจากกรุงเทพฯ ไปยุโรปทอดเดียวก็ได้ หรือบินข้ามขั้วโลกเหนือโดยไม่หยุดก็ได้

การขนส่งทางอากาศได้เจริญรวดเร็วขึ้นมาก นอกจากจะใช้เครื่องบิน เครื่องยนต์ติด

ปีกแล้วก็ยังมี เครื่องบินไอพ่น (Jet propulsion) ในปัจจุบันนี้การขนส่งไปสู่นอกพิภพได้กระทำสำเร็จแล้ว โดยวิธีใช้จรวดแทน เช่นในการเดินทางของนักบินอวกาศ (Astronaut) ไปดวงจันทร์

30.3 การขนส่งทางเรือ

ดังได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว มนุษย์ได้เริ่มการขนส่งทางเรือโดยใช้ไม้ขอนขุดเป็นเรือต่อไม้ต่าง ๆ เป็นแพ บางแห่งใช้กระเพาะสัตว์เป่าลมให้ลอยน้ำไปได้ มนุษย์ต่อมาจึงคิดค้นวิธีที่จะบรรทุกข้าวของเพื่อขนส่งไปทางเรือให้มากที่สุดเท่าที่มากได้

ครั้นเมื่อโลกเจริญขึ้น มนุษย์ก็เห็นว่าการเดินทางไปตาม Trade Route เหมือน Marcopolo ได้กระทำนั้นลำบากยากเย็นมาก ต้องเผชิญผจญกับความลำบากยากแค้นอย่างแสนสาหัส จึงใช้ทางน้ำคือใช้เรือใบขนสินค้าไปค้าขายและรอบโลกโดยเรือใบเป็นผลสำเร็จ นอกจากนี้ยังมีผู้อื่นที่มีชื่อเสียงอีกที่ได้เดินทางรอบโลกทางเรือในยุคและสมัยต่าง ๆ เมื่อใช้เรือใบเป็นพาหนะ เป็นต้นว่า กัปตันเจมส์คุก (James Cook) ผู้พบหมู่เกาะอิสอินดีส เช่น เกาะฮาไว (Hawaii), กัปตันไบลท์ (Captain Blight) ผู้ได้ขนต้นสาเก (Bread fruit) จากเกาะตาฮิตี้ (Tahiti) ไปเพื่อขยายพันธุ์เลี้ยงพวกทาสที่อยู่ทางหมู่เกาะอินเดียตะวันตก (West Indies) ต่อมาก็มีกัปตันโคลัมบัส (Captain Columbus) ผู้ใช้เรือใบข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกเพื่อพบทวีปอเมริกา กัปตันโฮเรติโอ ฮอร์นโบลเออร์ (Horatio Hornblower) ผู้เป็นคนแรกได้ใช้เรือเป็นพาหนะปราบปลาวาฬยักษ์จนเป็นที่เลื่องลือชื่อ กัปตันอามันด์เซน (Amundsen) ผู้สำรวจพบขั้วโลกใต้ กัปตันบยารต (Captain Byard) ผู้ได้เดินทางไปพบขั้วโลกเหนือ

ในยุคนี้ ซึ่งบางคนเรียกว่ายุคกลาง ปรากฏว่ามีการเดินเรือเชื่อมกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกแล้ว แม้แต่ในประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย ที่ไทยเราเริ่มสู่ของการเป็นราชธานีนั้นก็มีการค้าขาย โดยใช้เรือสำเภาติดต่อกับประเทศจีนและประเทศโปรตุเกสอยู่แล้ว ครั้นต่อมายุคกรุงศรีอยุธยาซึ่งตรงกับสมัยกลางในยุโรปก็ยิ่งมีการติดต่อกับต่างประเทศตะวันออกกับตะวันตกมากขึ้นเป็นลำดับ บริษัทต่าง ๆ ตั้งขึ้นเป็นผู้แทนของประเทศตะวันตก ได้สร้างสายเรียบไปทางปากน้ำเจ้าพระยา มีคลังสินค้าโกดังอยู่ตั้งแต่แถววัดพนัญเชิงจดปากน้ำเจ้าพระยา มีของประเทศวิลันดา (ฮอลแลนด์) อังกฤษ โปรตุเกส จีน แขกจาม กรีก มลายู ญี่ปุ่น ฝรั่งเศสฯ

สำหรับประเทศฝรั่งเศสนั้นมีสัมพันธไมตรีกับไทยมานานแล้ว เป็นที่ทราบกันตามประวัติศาสตร์แล้วว่า ไทยเราเคยส่งราชทูตไปทางเรือ เพื่อเจริญสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยและประเทศฝรั่งเศส ตั้งแต่ครั้งสมเด็จพระนารายณ์มหาราช และพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งกรุงฝรั่งเศส

30.4 ยุคเครื่องจักรไอน้ำ (Steam Engine)

การที่มนุษย์นำพลังงานเครื่องจักรไอน้ำเอาไปใช้ในการขับเคลื่อนนี้ เป็นการปฏิวัติในการขับเคลื่อนครั้งใหญ่ที่สุดในโลก ทั้งเป็นการขนส่งทางบกและทางเรือ (ทางทะเล) เรือเดินทะเลลำแรกของประเทศอเมริกาชื่อว่า ซาวานาห์ (Savanah) ติดเครื่องจักรไอน้ำ และติดใบด้วย (เห็นจะเป็นว่าเพราะกลัวเครื่องจักรไอน้ำจะเสียในทะเล) วิ่งข้ามมหาสมุทรแอต-แลนติกเป็นผลสำเร็จ ต่อมาทีหลัง เรือบริตแตนเนีย (Britania) ของประเทศอังกฤษก็ได้ทำสถิติของเรือซึ่งติดเครื่องจักรไอน้ำทั้งปวง โดยเดินทางไกลไปรอบโลกต่อจากนั้นมาก็มีเรือลำอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากมายที่พากันใช้เครื่องจักรไอน้ำ หรือซึ่งเรียกกันว่าเรือกลไฟ เป็นที่นิยมกันทั่ว ๆ ไป

ทางด้านการขับเคลื่อนทางบกนั้น เครื่องจักรไอน้ำได้ทำนานาประโยชน์แก่อุตสาหกรรมการขนส่งอย่างมหาศาล ตัวอย่างที่เด่นมากที่สุดคือรถไฟ ซึ่งภายหลังเมื่อ นิวโคเมน (Newcomen) และเจมส์วัตต์ (James Watt) ได้พบเครื่องจักรไอน้ำแล้ว เจมส์วัตต์ได้ติดตั้งเครื่องจักรไอน้ำเข้าไปในรถไฟ มีตั้งรางรถไฟขึ้นครั้งแรก ระหว่างกรุงลอนดอนกับเมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham) ต่อมาทีหลังรถไฟเครื่องจักรไอน้ำนี้ได้เจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งมีรถไฟแพร่ไปเกือบทั่วประเทศอังกฤษ สำหรับประเทศไทยนั้น ในรัชสมัยของสมเด็จพระปิยมหาราชเจ้ารัชกาลที่ 5 นั้นได้ทรงดำริริเริ่มมีการส่งเสริมรถไฟขึ้น นับว่าได้รวดเร็วทันในยุโรปทีเดียว แม้แต่ในพิพิธภัณฑ์ก็ยังเห็นมีรถจักรไอน้ำที่สมเด็จพระนางควีนวิคตอเรีย สมเด็จพระบรมราชินีแห่งประเทศอังกฤษทรงพระราชทานให้แก่สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นที่ระลึก เห็นอยู่จนเท่าทุกวันนี้ ในประเทศอังกฤษนั้น ก่อนที่มีรถไฟวิ่งบนราง เขาเคยสร้างรถโดยสารแบบเดียวกับรถม้า แต่มีเครื่องไอน้ำติด เดินทางระหว่างสองเมืองเชฟฟิลด์ (Sheffield) กับเมืองเบอร์มิงแฮม (Birmingham) เป็นเวลานานโขมาก่อนแล้ว

30.5 ยุคดีเซล (Diesel Engine)

ต่อมาเมื่อตัน ๆ ศตวรรษนี้เอง เคานต์ รูดอลฟ ดีเซล (Count Rudolf Diesel) คิดค้นเครื่องยนต์ซึ่งใช้น้ำมันหนักเป็นเชื้อเพลิงขึ้นเป็นผลสำเร็จ ดังนั้นต่อมาอีก 2-3 ปี จึงมีผู้สร้างเรือเดินทะเลโดยใช้เครื่องยนต์ดีเซลใช้แทนเครื่องจักรไอน้ำของเจมส์วัตต์ หรือ นิวโคเมน เป็นผลสำเร็จ การใช้เครื่องจักรไอน้ำนั้น ต้องใช้เชื้อเพลิง เช่น ฟืน ซึ่งต้องตัดเอามาจากต้นไม้ในป่า ซึ่งนับวันจะหมดไปจากป่า นับวันก็จะร่อยหรอไปเรื่อย ๆ ป่าก็จะเตียนโล่ง น้ำก็จะท่วมป่า

ดังนั้นมนุษย์จึงหันไปใช้น้ำมัน ซึ่งมนุษย์เพิ่งจะได้นำมาใช้สำหรับเครื่องยนต์ปรากฏว่าสะดวกดี เพราะถ้าทำให้เกิดการสันดาปอย่างสมบูรณ์ (Complete combustion) แล้ว ก็จะไม่เกิดควันเป็นพิษ ซึ่งจะทำให้อากาศเสีย (Air Pollution) เมื่อติดเครื่องยนต์โดยใช้น้ำมันแล้ว เสียงที่ระเบิดจะเงียบ ไม่ระเบิดกระเทือนอย่างเครื่องยนต์อย่างอื่น ส่วนดีอีกประการหนึ่งของเครื่องยนต์น้ำมัน คือทรัพยากรธรรมชาติในด้านอื่น ๆ เช่น ป่าไม้ไม่สูญหายไปมากนัก

พลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานที่ใช้กันโดยทั่ว ๆ ไป โดยประชาชนอย่างกว้างขวางจนกระทั่งเราเรียกยุคปัจจุบันนี้ว่า เป็นยุคพลังงานไฟฟ้า เป็นพลังงานในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่ามนุษย์ในยุคนี้มีความรู้ ความชำนาญในการผลิต และใช้พลังงานไฟฟ้าเป็นอย่างดี อีกประการหนึ่งพลังงานไฟฟ้าใช้ง่ายและใช้สะดวก นำเอาไปใช้ในการงานต่าง ๆ โดยง่ายและสะดวกเหลือประมาณ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบเมื่อยุคร้อยปีมานี้ เราใช้พลังงานจากไอน้ำ และในยุคต่อไปนั้นมนุษย์ก็คาดหมายว่า ก็จะเป็นยุคปรมาณู (Atomic Age) และต่อไปอาจจะเป็นยุคแสงแดด (Solar Energy) ในอนาคตเป็นแน่แท้

30.6 การคมนาคมเฉพาะบุคคลหรือสำหรับครอบครัว

เป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง ที่มนุษย์เราต้องจำเป็นติดต่อกับเพื่อนฝูงกันอยู่เสมอ และต้องเดินทางจากสถานที่แห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง หรือไปทำงานเป็นเรื่องประจำวัน ดังนั้นจึงมีผู้คิดยานพาหนะประจำตัวและประจำครอบครัวอันแรกขึ้น ตอนแรก ๆ มนุษย์ก็ได้ฝึกสัตว์พาหนะ ใช้ลากเข็น ขับขี่ เกวียนลากก็เป็นเครื่องคมนาคมในตอนแรก ๆ การติดต่อโดยใช้เครื่องดีเซลใช้แทนเครื่องจักรไอน้ำได้ดี เพราะสะดวกกว่า ถูกกว่า สะอาดกว่า ไม่มีควันเขม่ามากเช่นกับเครื่องจักรไอน้ำ เครื่องจักรดีเซลสามารถจะทำให้เครื่องวิ่งได้เร็วกว่าเครื่องจักรไอน้ำ และสามารถทำให้เกิดแรงฉุดลากจูงสินค้าสิ่งของได้เป็นจำนวนมากกว่า เครื่องจักรไอน้ำในปัจจุบันนี้ ในการขนส่งทางรถไฟนั้น ในวงการรถไฟเขาใช้เครื่องจักรดีเซลเกือบทั้งนั้น

การแตกต่างระหว่างเครื่องจักรไอน้ำ เครื่องจักรน้ำมัน และเครื่องจักรดีเซล

เครื่องจักรไอน้ำ เครื่องจักรน้ำมัน เครื่องจักรดีเซล แตกต่างกันดังต่อไปนี้

	เครื่องจักรไอน้ำ Steam Engine	เครื่องจักรน้ำมัน Gasoline Engine	เครื่องจักรดีเซล Diesel Engine
1. ความสะอาด	มีเขม่าจากเชื้อเพลิง	ไม่มีเขม่า	ไม่มีเขม่า
2. ระบบ	ใช้ไอน้ำไปทำให้ลูกสูบเคลื่อน	ใช้ระบบไฟฟ้าจุดระเบิดน้ำมันเชื้อเพลิงผสมกับอากาศในคาร์บูเรเตอร์	ใช้อากาศอัด ให้ความร้อนสูงฉีดน้ำมันไปผสมกับอากาศ ซึ่งถูกอัดใต้ความดันสูง ทำให้เกิดระเบิด
3. เชื้อเพลิงใช้	ไอน้ำ	น้ำมันเบนซิน	น้ำมันดีเซล
4. น้ำหนัก	ขนาดใหญ่	ขนาดเล็ก	ขนาดใหญ่
ขนาด	น้ำหนักมาก	น้ำหนักน้อย	น้ำหนักมาก
5. ราคาเชื้อเพลิง	ถูก	แพง	ถูก
6. ค่าบำรุงรักษา	ถูก ทนทานมาก แต่ลงทุนแพง	ถูกมาก ทนทานน้อย ลงทุนถูก	ค่าบำรุงรักษา ต้องการความละเอียดลออ ทนทาน ลงทุนแพง
7. การเดินของเครื่อง	ไม่เรียบ มีการสั่นสะเทือน, เสียงดัง	เรียบ ไม่ค่อยมีการสั่นสะเทือน	เสียงดัง และ สะเทือน

30.7 ยุคพลังงานไฟฟ้า

มีในหลายประเทศด้วยกันที่ผลิตไฟฟ้าได้ในราคาถูกมาก อาทิเช่น ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ แคนาดา อเมริกา โดยมากมักจะเป็นประเทศที่มีน้ำจากธรรมชาติมาก ดังนั้นกำลังไฟฟ้าได้มาจากน้ำตกนั้น เป็นแหล่งซึ่งถูกมากทีเดียว หรือบางประเทศมีเชื้อเพลิง (Fuel) ถูก เช่น ถ่านหิน ฯลฯ มาก มีราคาถูก เช่น ในประเทศเยอรมันตะวันตกประเทศอังกฤษ ในประเทศที่มีพลังงานไฟฟ้าถูกเหล่านี้ ประชาชนนิยมใช้พลังงานไฟฟ้าในกิจการในชีวิตประจำวันแทบทุกอย่าง นับตั้งแต่การให้แสงสว่าง การหุงต้ม การให้ความอบอุ่น แม้แต่การให้ความสะดวกสบายนานาประการ เช่น พัดลม เตารีดไฟฟ้า เครื่องผิงไฟ ตู้เย็น ฯลฯ ตลอดจนกระทั่งการ

อุตสาหกรรมทั้งหนักและเบาด้วย เช่น การถลุงแร่ การเตรียมออกซิเจนจากอากาศ การเตรียมไฮโดรเจนจากน้ำ ฯลฯ ตลอดจนกระทั่งการคมนาคมขนส่งของทั้งทางเรือและทางบก มีการสร้างรถไฟฟ้าที่วิ่งชั่วระยะใกล้ ๆ ในเมือง เช่น รถรางในเมือง และรถราง (ไฟฟ้า) ในรอบ ๆ เมือง ในประเทศยุโรป การวิทยาศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว รถไฟฟ้ารางก็ถูกแทนที่โดยรถไฟฟ้าล้อ ยางรถถีบมีล้อยาง รถจักรยานยนต์ ต่อมาก็มีผู้คิดประดิษฐ์เครื่องยนต์สันดาปภายในขนาดเล็ก ๆ ติดกับล้อเกวียนเบา ๆ เล็ก ๆ พอวิ่งไปไหนมาไหนได้โดยความสะดวกและค่อย ๆ ดัดแปลงทีละน้อยให้ดีขึ้นเป็นลำดับทำให้ขับขี่คล่องเดินทางไปได้ทางไกล ๆ มีระบบกันกระเทือนอย่างดี เบาะนั่งสะดวกสบายจนกระทั่งในปัจจุบันมีเครื่องปรับอากาศ เครื่องติดวิทยุโทรศัพท์ เช่นเดียวกับรถยนต์ชั้นนำที่ใช้กันอยู่ในสมัยนี้

30.7.1 **รถยนต์** การใช้เครื่องยนต์สันดาปภายใน (Internal Combusion Engine) นั้น กำลังไม่เป็นที่สนใจของนักนิเวศวิทยา (Ecologist) ในข้อต่าง ๆ เป็นต้นว่า เครื่องยนต์สันดาปภายในนั้น มักจะคายก๊าซซึ่งเป็นพิษต่อร่างกายออกมาในท่อไอเสีย (Exhaust pipe) ซึ่งจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ ซึ่งเป็นพิษอย่างร้ายแรง เพราะรวมกับเม็ดโลหิตแดงแล้วกลายเป็นสารประกอบคาร์บอกซีฮีโมโกลบิน ซึ่งจะไม่รับออกซิเจนจากอากาศไปเลี้ยงอวัยวะอื่น ๆ ของร่างกายเลย ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งจะป้องกันไม่ให้ปอดมนุษย์รับออกซิเจนจากอากาศ ถ้ามีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ประมาณ .3% จะรู้สึกอึดอัดและปวดศีรษะ นอกจากนี้ยังมีสารประกอบระหว่างก๊าซออกซิเจนและไนโตรเจน ซึ่งเป็นพิษต่อระบบหายใจและระบบประสาทของมนุษย์ทั้งนั้น และถ้าใช้น้ำมันพิเศษที่มีตะกั่วเติมไปด้วย (ตะกั่วเตตราเอธิล Lead Tetraethyl) ซึ่งเป็น Lead additive ก็จะทำให้เกิดพิษต่อประชาชนมากขึ้น จะเกิดเป็นโรค Lead Poisoning ขึ้น มีอาการปวดท้อง เหงือกเป็นสีน้ำเงิน ผิวแห้งแตก นัยน์ตามัวมืดและผมร่วงเป็นปอย ๆ และหย่อม ๆ นอกจากนี้ยังมีเขม่า, ออกไซด์ของไนโตรเจนและสารประกอบตะกั่ว

ดังนั้น นักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันนี้ จึงหันไปสนใจวิธีที่จะขับเคลื่อนที่ไป โดยมีสิ่งที่เป็นพิษน้อย ๆ หรือไม่มีเลย ซึ่งเป็นผลิตผลพลอยได้ออกมาจากการสันดาป นักวิทยาศาสตร์กำลังคิดกลับไปใช้เครื่องจักรไอน้ำกันใหม่ เพราะในอดีตก็เคยสร้างเครื่องจักรไอน้ำสำหรับรถยนต์ใช้กันอยู่แล้วบ้าง เช่นรถ Stanley Steamer ที่ได้เคยทดลองวิ่งได้ดีมาแล้ว แต่ในตอนนั้นได้เลิกกันไปแล้ว เพราะเครื่องยนต์ที่ใช้น้ำมันเบนซินนั้นใช้สะดวกกว่ามาก แต่มาปัจจุบัน

นี้นักปราชญ์ทางวิทยาศาสตร์ รู้สึกความจำเป็นที่จะทำให้ air pollution ให้น้อยที่สุดที่จะน้อยได้ จึงหันไปเริ่มพิจารณาใช้เครื่องจักรไอน้ำอีกเพื่อหาลู่ทางในเรื่องความสะดวกต่าง ๆ ต่อไปในภายภาคหน้า

30.7.2 รถยนต์ไฟฟ้า หมายถึงรถยนต์ แต่เคลื่อนที่ไปได้โดยใช้มอเตอร์ไฟฟ้า (Electric Motor) ซึ่งได้พลังงานมาจากหม้อแบตเตอรี่ (Battery หรือ Lead Accumulator) หรือในกาลต่อไปข้างหน้านี้ก็อาจจะใช้หม้อไฟฟ้าจากแสงแดด Solar Cell ในปัจจุบันนี้ได้มีการทดลองประดิษฐ์ขึ้นใช้ จนวิ่งไว้ดีแล้ว เวลารถยนต์ไฟฟ้านี้ไม่วิ่ง ไม่เคลื่อนที่ จอดไว้ที่บ้าน ก็อัดพลังไฟฟ้าจากกระแสไฟในบ้าน เข้าในเครื่อง Rectifier แล้วเข้าหม้อแบตเตอรี่ให้เต็ม เอาออกไปวิ่งโดยแปลงพลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานจลน์ (Kinetic Energy) ได้ เมื่อใช้พลังงานไปแล้ว ก็ต้องเอามาอัดกันใหม่อีก ในอดีต ในบางประเทศเคยมีบริษัทบางบริษัทได้สร้างรถยนต์ไฟฟ้าชนิดนี้เป็นรถบรรทุกสิ่งของเพื่อการขนสินค้าเสียด้วยซ้ำไป แม้แต่ในปัจจุบันนี้ที่เกาะคาปรี (Capri) ในประเทศอิตาลี ซึ่งเทศบาลของเกาะนี้มีกฎห้ามใช้เครื่องรถยนต์แบบอื่นพลเมืองจึงหันไปใช้รถไฟฟ้าขนาดเล็กกันทั่วไปอย่างได้ผล แม้ภูมิประเทศของเกาะคาปรีจะเป็นถนนสูงชัน รถยนต์ไฟฟ้าก็ยังสามารถเล่นขึ้นแล่นลงได้โดยสะดวกไม่ลำบาก เราก็ทราบแล้วว่าการคมนาคมของมนุษย์นั้นไม่ใช่จะกินความแต่จะมีการติดต่อกัน ไปไหนมาไหนกันอย่างเดียวเท่านั้น ยังกินความถึงการโยกย้ายขนส่ง ขนวัสดุสิ่งของจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งด้วย การขนย้ายวัสดุเครื่องก่อสร้าง และวัสดุอื่น ๆ นี้ปรากฏว่าครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ คือการโยกย้ายวัสดุใช้ในการก่อสร้างพระเจดีย์ พีระมิด (Pyramid) ในประเทศอียิปต์และการก่อสร้างกำแพงเมืองจีน (China Wall) ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ามหัศจรรย์เหลือเกิน ว่าในยุคโบราณนี้ ทั้งในประเทศอียิปต์และประเทศจีน ถ้าไม่ให้มีเครื่องไม้เครื่องมือเครื่องอุปกรณ์อื่นใดในการโยกย้ายขนส่ง แต่คนโบราณสมัยนี้ก็สามารถสร้างสิ่งใหญ่โตเหล่านี้ได้โดยเรียบร้อยบริบูรณ์ ทั้งนี้เพราะคนโบราณสมัยนี้ คือท่านปีธากอรัส (Pythagoras) ผู้ที่ได้พบ Phthagoras Theorem ท่านยูคลิด (Euclid) ผู้ได้พบวิชาเรขาคณิต ท่านอาร์คิมิดีส (Archimedes) ผู้ได้พบวิชาเมคานิกซ์ และความถ่วงเฉพาะ (Specific Gravity) ผู้ที่ได้พบคานดีดคานงัด (levers) ตาชั่ง (balance) พื้นเอียงพื้นลาด (Inclined plane) ซึ่งเป็นกิ่งหนึ่งของวิชาเมคานิกซ์ซึ่งเราเรียกว่า เครื่องผ่อนแรง หรือเครื่องทุ่นแรง

การเคลื่อนที่ หรือการย้ายของหนัก ๆ เช่น ก้อนหินโต ๆ รูปที่หลักโต ๆ เช่นที่พระเจดีย์ พีระมิด กำแพงเมืองจีน หรือนครวัดนั้น คนโบราณในยุคนี้ ใช้ไม้ท่อนกลม ๆ รองรับวัตถุแล้ว

ค่อย ๆ ใส หรือค่อย ๆ ฉุดลากไปทีละน้อย ใช้แรงคนเป็นจำนวนมาก ก็สามารถจะเคลื่อนที่ของใหญ่ ๆ จากสถานที่แห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่งได้ แต่กว่าจะสำเร็จก็จะต้องกินเวลาตั้งหลายสิบปีทีเดียว บางคราวอาจจะเป็นตั้งครึ่งศตวรรษ หรือหนึ่งศตวรรษก็ได้ ซึ่งในปัจจุบันนี้เขาสามารถสร้างสิ่งก่อสร้างใหญ่โตต่าง ๆ เช่นตึกที่รู้จักกันดีโดยคนทั่วไป เช่นตึก Empire State Building ที่ New York ซึ่งเป็นตึกสูงที่สุดในโลก สูงถึง 102 ชั้น โดยใช้เครื่องไม้เครื่องมือสมัยใหม่ก็อาจจะสำเร็จได้ในเวลาไม่ถึงปี แม้แต่การสร้างหอไอเฟิลเทาเวอร์ (Eifel Tower) ในกรุงปารีสซึ่งเป็นข่าวครึกโครมมากก็ตาม ก็สร้างสำเร็จได้โดยไม่กี่เดือนเท่านั้น ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยประการสำคัญที่ว่าการคมนาคม การขนส่งวัสดุต่าง ๆ จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เป็นไปโดยรวดเร็ว พร้อมเพรียง โดยมีเครื่องผ่อนแรงอย่างดี มีประสิทธิภาพดี ใช้ในการนี้อย่างสม่ำเสมอ ไม่มีการขาดตอนซึ่งอาจจะทำให้การก่อสร้างล่าช้าไปได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า วิทยาศาสตร์ได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างมากมาย จึงทำให้งานการทั้งหลายสำเร็จไปด้วยสมรรถภาพที่ดี โดยความรวดเร็วและถูกต้องอย่างเต็มไปด้วยประสิทธิภาพ